

Richard A. Knaak
DIABLO: VORO MĖNULIS
Fantastinis romanas

Košmariškų sapnų genamas lordas Džitanas aptinka paslaptinę kapavietę, kurioje dar nuo Tristramo žlugimo laikų yra įkalintas kraupus blogis. Jo pėdomis seka paslaptingas nekromantas Zaylas, nė nenuokiantis, kaip niekšingai Ratmos kultą išdavė ir pasaulio Pusiausvyrą pažeisti ketina kitas jo brolijos narys. Nūn, kai patekės Voro Mėnulis, Pragaro demonas Astorga pamėgins prasiveržti į mūsų pasaulį...

Iš anglų kalbos vertė JŪRATĖ LALAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
410 tomas. Serija įkurta 1990m.

Richard A. Knaak

DIABLO: MOON OF THE SPIDER
New York, Pocket Books, 2006

Copyright © by Blizzard Entertainment, 2006

Cover art copyright © Jason Engle, 2001

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

I skyrius

Tiršti, pilki debesys aptraukė dangų šiaurinėje pusėje, virš kalnų. Nedidelė grupelė žmonių lėtai kopė kalnų takeliu. Šaltas vėjas smelkėsi ligi pat kaulų. Šito nejautė tik liesas, plonu juodu kelioniniu apsiaustu apsigobęs vyras, vadovaujantis grupei. Tokiame aukštyje jau buvo šiek tiek sniego ir speigas kandžiojosi vis stipriau. Tas pats speigas, apėmęs viską aplinkui, mirtimi dvelkiančiu mirgėjimu nublizgino eglėną, per kurį jie keliavo.

Atsilikęs per porą žingsnių nuo vedlio, lordas Džitanas siautėsi į savo sunkų, storą kailinį paltą. Iš po rudai balto gobtuvo siauros didiko akys - viena ruda, kita mėlyna lyg ledas - laskė pirmyn ir atgal horizontu ieškodamos. Jo kampuoti žandikauliai buvo nekantriai sukąsti.

- Ar dar toli, burtininke? - burbtelėjo jis. Iš burnos pakilo tirštas baltas garas.

- Jau visai nebetoli, mano pone, - ramiai atsakė juodai apsirengusi figūra.

Priešingai nei kilmingasis ir jo penki stambūs, sunkiai apsiginklavę tarnai, jis lengvai

žengė nelygiu kalnų takeliu lyg per malonią popietės iškylą. Kaip tokiam liesam ir prakauliam žmogui, jo balsas buvo neįprastai žemas, žemesnis net už lordo Džitano. Jis atsisukęs žvilgtelėjo į plačiapetį aristokratą, panašaus sudėjimo kaip ir karių, sekusių paskui jį, ir atidengė savo trumpaplaukę, žilą galvą bei kampuotą veidą, kuriame puikiai derėjo tokios siauros akys, kad net Aldriko rodėsi apvalios. Palydovo oda buvo tamsi, šiek tiek gelsvo atspalvio, lyg žmogus būtų sirgęs gelta.

- Jaučiu, kad pirmieji ženklai tuoj pasirodys.

- Aš nejaučiu nieko.

- Jūsų pojūčiai nėra tokie aštrūs kaip manieji, mano pone, bet šitai greit pasikeis, taip?

Aldrikas nepatenkintas atšovė:

- Juk tai ir yra viso šito esmė, argi ne, burtininke?

Vedlys nukreipė savo žvilgsnį į priekį ir atsuko didikai nugarą.

- Taip, mano pone.

Jie vėl nutilo. Už Aldriko penki jo tarnai išvargę žengė į priekį slegiami sunkių nešulių. Be maisto atsargų ir apklotų, jie nešėsi kirtiklius, didžiulius kūjus bei kastuvus. Kiekvienas vyras prie šono turėjo po kalaviją, nors šiame

nykiame bei apleistame eglyne pavojai jiems beveik negrėsė, ypač iš vendigų. Didžiules pabaisas, pusiau žvėris pusiau žmones, čia retai sutiksi - nors tokių kvailių, kurie eitų jų ieškoti ir nebuvo - o jeigu ir atsirasdavo, tokius greitai nudobdavo. Vendigai maitinosi ne tik gyvulių bet ir žmonių mėsa. Legenda bylojo, kad jie ne visada buvo tokie žiaurūs, bet nė vienam Vakariniėse Karalystėse tokios legendos nerūpėjo. Svarbūs buvo tik krauju permirkę faktai. Geras vendigas buvo negyvas vendigas.

O negyvi jie buvo puikūs šilti apsiaustai ir lordas Aldrikas Džitanas galėjo tai patvirtinti, nes pats tokį nešiojo.

Prabėgo dar keletas minučių, bet didikas vis dar nieko nejautė. Jis įsitempęs tyrinėjo tolumą, tačiau matė tik besitęsiančią plynę ir neaprupiamas kalnuotas žemes. Būtent ši pietrytinė Vestmorčo dalis buvo apleista ir negyvenama. Visiškai priešingai atrodė žemumos, dėl kurių vešlių derlingų žemių ir malonių kritulių šios Vakarinių Karalysčių dalies troško visos kitos pasaulio šalys. Bet čia netgi tankus eglynas, per kurį jie žingsniavo, labiau panėšėjo į vaiduoklį.

Lordas Džitanas griežė dantimis iš nepasitenkinimo. Negi tai kadaise buvo senojo Vest-

morčo širdis? Kažkada čia dunksojo milžiniški Rakio Sūnų dvarai, viešpataujantys tarp naujai besikuriančių šių žemių karalysčių. Yrantys pergamentai, kuriuos Aldrikas mėnesiais studijuodavo tarp dabar jau trupančių akmeninių luitų, bylojo apie daug šiltesnę ir didingą šalį su milžiniškais dvarais, dydžiu prilygstančiais miestams. Ir kiekvienas tų dvarų buvo valdomas vienos iš penkių legendinio paladino-valdovo palikuonių linijų.

Nedaugelis dabar žinojo Karaliaus Rakio, Vestmorčo įkūrėjo ir pirmojo valdovo kilmę. Ir tie keli, kurie žinojo, tarp jų ir Aldrikas, buvo girdėję tik tiek, kad jis atkeliavo kažkur iš rytų, gal net iš anapus Kehdžistano džiunglių. Aldrikas tikėjo, kad jis yra to paties lordo palikuonis, nes tik taip, jo manymu, galėjai paaiškinti jo akių mažumą. Kas atsitiko paskutiniajai Rakio dinastijai, galėjo atspėti tik keletas, praėjusių dienų istorijos dabar jau buvo užmirštos. Bet iš tų nuotrupų, kurios išliko, lordas Džitanas sužinojo apie kažkada gilioje senovėje vykusią kovą dėl valdžios simbolio. Apie šį valdžios simbolį istorijose buvo užsiminama ne vieną kartą, ir tai pastūmėjo Aldriką ieškoti toliau. Tiesa, iki šio netikėto susitikimo su paslaptinguoju bendrakeleiviu didikas vis atsi-

durdavo aklavietėje. O dabar Aldrikui mažiau-
sai reikėjo aklaviečių. Kasnakt jį vis labiau
kankino sapnai. Kankino ir žavėjo tuo pat me-
tu. Miglotos būtybės, kurios Aldrikui atrodė
tikros, nors niekada neturėjo aiškių veidų ar
balsų, perspėdavo apie priešus, norinčius jį
susilpninti. Kiekvieną naktį šnabždantys vai-
duokliai vis labiau jį užvaldė ir su kiekviena
naktim jo baimė plėtėsi lyg auglys. Dažnai jis
pabusdavo išmuštas prakaito, įsitikinęs, kad jo
šauksmus girdi visame dvare.

Bet tie patys sapnai davė jam ir pirmąją
užuominą, kuri jį nuvedė prie lordų Rakių isto-
rijos ir galiausiai palydėjo į šitą kelionę per
šaltus kalnuotus kraštus. Kiekvieną kartą, kai
jo šurpiems priešams beveik pavykdavo suvi-
lioti Aldriką, kažkas jį visąlaik išgelbėdavo.
Pradžioje tai buvo kažkoks neapčiuopiamas
objektas, magiškai atsidurdavęs lordo ranko-
se. Pamažu sapnuose jis vis dėlto įgijo formą,
palaipsniui sapnuose virsdamas rutuliu, di-
džiuliu perlu su senoviniais, bet labai gerai
pažįstamais ženklais. Aldrikas dar nežinojo,
kad šio perlo ryšys su Rakiu tuoj pasitvirtins,
įrodymų apie tai jis ras senose, giliai pasąmo-
nėje įsirėžusiose antraštėse, šaltuose bei
drėgnuose požemiuose su akmenyje iškaltais

urzgiančiais vilkais ir dar daugiau.

Dauguma vyrų būtų paprasčiausiai manę, kad jie pamišo, bet, kita vertus, dauguma jų nebuvo tokie kaip lordas Aldrikas. Dar prieš tai, kai jis nusprendė, kad jo gyslomis teka Rakio Sūnų kraujas, Aldrikas žinojo esąs vienas iš išrinktųjų. Vis dėlto juk buvo apdovano-tas magišku prisilietimu. Tiesa realiame gyve-nime jo įgūdžiai buvo menki, bet sapnuose jie išaugdavo palietus didįjį perlą. Tai buvo vie-nintelis dalykas, kuris jam padėjo nepaklysti savo sapnų labirintuose.

Ir jei lordui Džitanui buvo lemta išgyventi tik-rajame pasaulyje, argi tai nereiškė, kad jam taip pat buvo lemta rasti tai, ką diktavo pasą-monė? Argi visi jo sapnai ir ieškojimai neturėjo baigtis suradus tai, ką Rytų velnias vadino Vo-ro Mėnuliu...

Aldrikas staiga sustingo kaip sušalę medžiai aplink jį. Jo žvilgsnis atkakliai tyrinėjo tolumą, stengdamasis ką nors išvelgti, bet matė tik tą pačią tuštumą.

- Burtininke! - Pratrūko didikas. - Ką ten tauškei? Čia juk nieko nėra!

Jo vedlys atsigrėžė.

- Jūsų pojūčiai nepakankamai išlavinti, mano

pone. Nors jūs dar nieko nematote, aš prisiekiu jums, kad tai slypi tiesiai priešais mus. - Jis ištiesė ranką, siauru gelsvu delnu rodydamas Aldrikui į priekį. - Priekite arčiau ir aš jums parodysiu tai, ką taip trokštate pamatyti.

Lordo Džitano raginti nereikėjo. Varomas savo demonų, jis užkopė prie jo laukiančio vedlio. Penki daug labiau apsikrovę tarnai iš paskutiniųjų stengėsi neatsilikti nuo savo šeimininko.

- Kur? Parodyk man, po velnių!

Visa, ką jis matė, buvo tik akmenų ir ledo sangrūdos ir tas pats nesibaigiantis miškas.

Staiga vedlys sugriebė jį už rankos, gniauždamas su tokia jėga, kad Aldrikas net krūptelėjo.

- Žiūrėk...

Ir vakarietis aristokratas pažvelgė.

Viskas atrodė lygiai taip, kaip ir prieš akimirką, vis dėlto dabar Aldrikas įžiūrėjo kelis skirtumus, kurių jo skvarbus žvilgsnis prieš tai nepastebėjo. Atidžiau pažvelgęs, jis pamatė, kad akmenų ir ledo virtinės sudarė aiškų kontūrą. Šis panėšėjo į struktūrą, kurios gamta sukurti negalėjo.

Lordas Džitanas įdėmiai nužiūrinėjo kalno

šlaitą ir jį sudarančias formas.

- Ar dabar matai? - paklausė jo bendrakeleivis, atleisdamas savo tvirtus gniaužtus.

Aldrikas linktelėjo. Kaip jis galėjo to nematyti? Kaip jis nematė to iš pradžių?

Paskutiniojo Rakio tvirtovė...

Prieš akis stūksojo tai, kas neišmanančiai akiai galėjo pasirodyti tik ovalo formos įduba tarp dviejų uolų. Bet Aldriko dabar jau budrus protas suvokė, kad tai tik šoninės sienos įėjimas į daug didesnę statinį, kylantį keletą aukštų į viršų. Lordai Rakiai savo didžiulius dvarus statė pačiuose kalnuose, iškaldami lauk nereikalingas uolas ir nugludindami tas, kurių reikėjo. Dabar Aldrikas regėjo jų pastatytą ištaigingą miestą, laiptais kylantį į viršų. Buvo matyti nedideli namukai su terasomis ir sodais apaugintos alėjos - visa dabar jau paslėpta po prabėgusio laiko šydu. Aukštai viršuje stovėjo bokštas, nuo kurio pats valdovas žvelgė žemyn į savo karalystę. Aldrikas prisimerkė. Aukštai kalno viršūnėje jis įžiūrėjo neįtikėtino dydžio statulą su ištiesta į priekį ranka, lyg laiminančia savo žmones. Tai galėjo būti paties Rakio atvaizdas.

Didikas išsišiepė, gerdamas į save atsivėru-

sią realybę. Palaidotas po sniegu, ledu ir akmenimis slypėjo statinys, didingumu pralenkiantis bet kurį kada nors matytą statinį.

Ginkluotieji kariai susijaudinę ėmė šnibždėti tarpusavy. Be jokios abejonės, jų galvose sukosi mintys apie lobį. Aldrikas nekreipė į juos dėmesio. Jis žinojo, kad po lordo žlugimo visos vertybės buvo išplėštos ir išnešiotos. Tie visuomenės atmatos, kurie atkeliavo su juo, turės pasitenkinti tuo, ką jis taip dosniai sumokėjo prieš kelionę.

Bet kaip dėl jo paties ieškomo lobio...

Lordo akys nukrypo į įdubą padrikų griuvėsių pamatuose. Dabar nuo tikslo lordą Džitaną skyrė storas žemių ir ledo sluoksnis. Jis atsisukęs į savo tarnus pratrūko:

- Nagi? Meskite daiktus ir kaskite!

Išsigandę savo šeimininko rūstybės, jie tučtuojau ėmėsi darbo. Kirtiklių bei kastuvų sklaidžiami garsai aidėjo tuščiu kalnuotu kraštu. Aldrikas jautėsi taip, lyg šis triukšmas keltų iš mirusiųjų senuosius valdovus. Nors ir keista, bet jis jautėsi labiau sužavėtas nei sunerimęs. Apie senuosius Rakius taip mažai žinota. Aldrikas tikėjo esąs jų palikuonis, tikėjo, kad jų istorija priklausė ir jam. Jei kažkada įvykiai būtų

pasisukę kita linkme, galbūt dabar *jis* sėdėtų tame aukštame bokšte, būtų viso Vestmorčo valdovas ir dar daugiau.

Visko valdovas...

Tada jam pasirodė, jog galbūt tai buvo jo protėviai, kurie jį ištraukė iš mirties prarajos, kad galėtų įteikti šį raktą nuo jo didingos ateities. Tada *visi* žinomi ir nežinomi priešai būtų nušluoti nuo jo kelio.

Staiga kirtikliu dirbęs stambus šviesiaplaukis tarnas suriko. Jis ir jo įnagis įkrito į atsivėrusį plyšį tarp ledo bei uolų. Tamsa lyg išalkusi burna jį akimirksniu prarijo. Kiti darbininkai, užuot rizikavę savo gyvybe, persigandę atšoko atgal.

Lordas Džitanas atskubėjo prie kiaurymės kaip tik tuo momentu, kai pasigirdo lemtingas dunkstelėjimas. Užuot iškart pasižiūrėjęs žemyn į tamsią prarają, jis apsimetė, kad nelaimingas atsitikimas jam nerūpi.

- Deglą! Man reikia šviesos! - įsakė jis.

Staiga šalia jo įsižiebė blyškus kaulo baltumo šviesulys. Švytėjimas sklido nuo daikto, kurį laikė gobtuvu apsigobęs vyras. Plačios apsiausto rankovės slėpė jį nuo Aldriko akių. Bet jam tas nerūpėjo, dabar didikas norėjo

greičiau apsižvalgyti po atsivėrusią kiaurymę.

Sutrūkinėję akmeniniai laiptai sukosi į dešinę ir spirale leidosi du aukštus žemyn. Nelaimingojo darbininko sudaužytas kūnas tysojo ant paskutiniojo laiptelio, jo kirtiklis gulėjo prieblandoje, šviesos rato pakraštyje.

- Leisimės žemyn, mano pone? - paklausė apsigobęs kerėtojas.

Nieko neatsakęs, lordas Džitanas ėmė skubiai leistis laiptais. Figūra, stovėjusi šalia jo, pasikasė pasmakrę ir nusekė jam iš paskos.

Keistas šviesulys vedlio rankose metė klaidius šešėlius ant akmeninių kamerų sienų, kai grupelė leidosi gilyn. Tuneliuose įsiutę vilkiniai padarai, rodėsi, šoka lauk iš pačių sienų... visur vilkus primenančios chimeros, senųjų valdovų simboliai. Kiekvienos pabaisos galva buvo triskart didesnė už žmogaus, o didžiuliai dantyti nasrai kabojo išsižioję, lyg pasiruošę griebti bet kurį, kas išdrįs žengti artyn. Aptakios jų galvos augo iš tvirtų pečių. Rodėsi, kad net jų galingos letenos su jėga veržėsi iš akmeninių sienų poromis po kiekviena galva.

Chimeros buvo taip kruopščiai ir meistriškai iškalto, kad lordas Džitanas galėjo įžiūrėti kiekvieną plaukelį ant jų galvų. Staiga jam kilo

nenumaldomas noras jas paliesti, pajausti, bet vos tik žengė žingsnį artyn, jį užplūdo keista nuojauta. Susirūpinęs didikas tučtuojau atsi-traukė.

Jo bendrakeleivis judėjo pirmyn, apšviesda-mas vis daugiau ilgų koridorių. Jis stabtelėjo atsikvėpti - tai buvo pirmoji pertraukėlė jo ro-mioje elgsenoje - ir tai iškart patraukė Aldriko dėmesį.

- Kas atsiti... - jis nebepabaigė. Atsivėręs vaizdas užėmė kvapą.

Sarkofagas.

Jis buvo aukštas ir nugludintas. Maždaug to-kio aukščio kaip žmogus ir dar triskart tiek nuo pradžios iki galo, padarytas iš medžiagos, ku-rios Aldrikas dar nebuvo matęs. Tikrai ne iš akmens, nes joks akmuo, kurį jis kada matė, net balčiausias marmuras, negalėjo prilygti savo glotnumu bei blizgesiu. Kai jiedu prisiar-tino, sarkofagas ėmė mirgėti blyškioje švieso-je, lyg būtų gyvas.

Perlas. Štai ką jis priminė Aldrikui. Mirguliuo-jantis perlas. Atrodė, lyg daiktas priešais jį buvo sukurtas iš vieno didžiulio perlo.

Jis niekur negalėjo įžvelgti jokios konstrukci-jos. Tačiau buvo ir dar kai kas keisto....